

Стојан Срдих

Јаук Сџамене Срдих*

1.

рукама нијесам помиловала
а да ме не заболе

дјецу нисам повила
а да не задрхтим

усне нијесам отворила
а да не јаукнем

очима нијесам погледала
а да не заплачем

година није прошла
а да ми неко не умре

2.

ово је све љуцко
ово је сав живот Срдиха

и Смрт је љуцка али моја није
умире ми се а не да ми се

Смрт Дружбеница
одабира:

у Поноћ
у првом даху Младе Госпојине
младицу
Ружицу моју
за радовање своје

Светица узе

не стигох ни да јаукнем
Млада Госпојина, журно, јутро призива
и у првом цику
сина ми
седмогодишњу радост, Богу одведе

3.

у седмом дану моје двоструке црнине
и мог бугарења
наиђоше усташе

осмјех им грозан
пјесма барапска

браћу ми Кристових година
на мојим рукама заклаше

4.

док сам браћу
оцу и мајци носила

плакала сам

не за дјецом Ружицом и Јабланом
не за браћом Диком и Јунаком
већ за пољима непокошеним:
за јечмом
што му црне птичурине
и свакојаки

* Из збирке песама: *Медена селишћа*, издавач СКЗ 1997. године

лелујају класје

плакала сам
што га из земље кидају
што му зрно пред Милим Богом
разносе
и изметом својим погане

5.

мукком јаучем
по међама, камењу
по фошама

ко слијепа
враћам се у Медена Селишта

враћам се
да развијем тјесто
за питу
без ичега

враћам се
да Ватром Свемогућом
освјетлим мракове
и лице Свог Човјека

да ме пољуби
да му се нијема и мртва изјадам
како сам поред браће
оца с једне
мајку с друге стране
испред куће спаљенице
саранила

како сам
од неспаљених
преслице и вретена
крст направила

6.

кад загазих у Рођенку
у најрођенију од свих њива
из жита, траве и дивјака
из трњина, глогиња, зовика
из ограда
из птичијих
из змијских гнијезда

испод пласта

из вајата, појата, трапова

из сепета, из траља

испод стреје
испод ластавице

са пантри
из јасала

изронише црни пси
који у ланцима и на жици
воде
Чоека Мога
и још седамдесет и једнога

7.

и без очију да сам била
видјела бих како горе
Медена Селишта

горе куће до шљивика
шљивици до пчелињака
пчелињаци до плотова
плотови до бунара

у бунарима кључа вода
и крв дјетиња

у бунарима, немирна слика Небеса
и смијех злотвора
којима Бог помаже

8.

лутам од бунара до плота
(овај се длан простора
претворио у беспуће)

не знам ни ко сам, ни шта сам
од осјена сам лакша

дими се праг, руга се жижак сунцу
и вериге; топла вјешала црна
њишу се на догорелој греди
пријети
угљенисани хљеб испод сача

лутам, жедним, ослушкујем
са Корићне, из јаме
још јаучу мртви
још живи ћуте

још се диме рогови

још су врела пила

и још жене женама личе
хоће:

да из безданке извадимо своје

9.

дубока је јама
од сваког погледа дубља
али, они тамо леже
онако, како су пали
без главе, без руку
неки без ичега

црна је јама, црња од сваке мисли
и црна је у њој вода која
Сињем мору жури

ми кукавне, да кукавније не можемо бити
режемо косе, плетемо ужад
нема помоћи, нема лијепог гласа

Смрт фијуче, пријете ножеви
пријети
нарасла бујад

10.

сплетосмо ужад, спустисмо се доље
ошишане и голе, преврћемо мртве
угледах свог Шпиру, у руци држи главу
видјех и Миличиног Саву
лежи
испод оне тројице
изгледа ко жив, и некако млађи

одјекује јама, од плача и вриске
и смрт и живот разбуђују љиљке,
једна познаде прст, друга руку
а свака цјело тјело тражи
драги су опанци, чарапе и пршњаџи
драго је и око
и све што се нађе

Dani NATO kulture u Srbiji

24. mart - 10. jun